

ŞÜKRAN FARIMAZ

AŞK BU

ÖYKÜ

Şükran Farımaz
AŞK BU

Can Yayınları: 1838

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2009

1. basım: Ekim 2009

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Serap Bertay

Düzelti: Füsun Güler

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-1095-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Şükran Farımaz
AŞK BU

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI

**ŒUKRAN FARIMAZ'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTABI**

BİR AĞAÇ BİR KADIN / *öykü*

Şükran Farımaş, 1953 yılında Malatya'nın Hekimhan ilçesinde doğdu. Ortaokul ve İlk Öğretmen Okulu'nu Sivas'ta bitirdikten sonra Samsun Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilgiler Bölümü'nden mezun oldu. İlk kitabı 1984 yılında, Akademi Kitabevi tarafından basılan Şükran Farımaş, Manisa'da yaşamaktadır.

Ümit için

İÇİNDEKİLER

Çiçeklerle	11
Güvercinler de.....	21
Sen Anlat.....	28
Aşka Güzelleme	36
Kuyu.....	41
Bungun Bir Irmak, Yalan Yanlış Birkaç Martı.....	48
Bebekler	54
Kırmızı Pabuçlar	63
Aşk Bu	69
Zaman Geçerken	77

ÇİÇEKLERLE

Kızarmış balık, ince kıyılmış maydanoz, rakı ve bol kara sinek! Böyle değil elbet. Balık, ince kıyılmış maydanoz, rakı ve tüm önlemlere karşın içeriye hücumu engellenememiş sinekler, diye başlamak daha doğru olacak. Öyle ya, gözlerinde güneş gözlüğü, gömleği dirseklerine dek sıvalı, çıplak ayaklarında tokyolar, tüm gün koşuşturmuş adamcağız. Her şeyin en incisini düşünmüş kendince. Duvardaki çıplak kadın resimlerinin yanına, ağlayan bir çocuğun en savunmasız görüntüsünü koymuş sözgelişi. Korkunç kabalıktaki cam kavanozlara, dereotlarını, maydanozları yerleştirmiş, eşsiz birer çiçek duruşunda. Kuş ötüşlü mika sürahilerin ağızlarında, minik birer kadife çiçeği... Heey, pul biberli, süzme yoğurtlu mayonezler bile var burada. Sinekleri ne diye takmalı kafaya?

Elinde içki bardağı, (yoksa kadeh mi demeliydim) çevreyi süzüyor Ayten. Arada bir ayağına değen ayağa, ya da ayaklara iyice kayıtsız. Duvar boyu camın ardında dipdiri maviliği ile Hafik Gölü uzanıyor. Her şey ne denli kötü olursa olsun, başı ne denli dönerse dönsün, içi istediğince bulansın, yadsınmaz güzellikte buluyor maviyi.

Kadehini kaldırıp “Yaşa abla!” diyor Ayten’e Hoca diye anılan adam. Ayten de kaldırıyor bardağını. Tüm

maviliklere diyor içinden. Ne o hiç içen kadın görmedin mi Hoca, diyor. Masada en çok içen, en çok konuşan kişi Hoca. Durmadan bir şeyler anlatıyor. Evet diyorlar sofradakiler, kadehlerini kaldırıyorlar arada bir. Anlatılmaz bir esneklikle dokulu zamana, istekli ya da zorunlu sokuşturulmuş onca sözcüğün içinde TÖS sesini yakalıyor Ayten. Ne diyor bu adam, nerden çıktı şimdi TÖS?

“Ben, İbrahim, bir de Güngör.. Güngör Mardin’e sürüldü. Tek bir kadın bile yoktu üyelerimizin arasında. Dünyanın dilini dökerdik arkadaşlara, karılarınızı da getirin diye. Hakçasını isterseniz bir bok bildiğimiz yoktu o zamanlar.. Bakkal dükkânı açmakla sendikaya şube açmanın arasındaki farkı ayırt edemiyorduk. Gençler bizden daha çok biliyorlar, her şeyden önce okuyorlar, üstelik eylemciler.. Bir şey bilmediğimizden olacak, içerdik biz, ne yapacaksın başka?”

Doğru ya ne yapacaksın başka, içmeyip de ne yapacaksın? Herkes içiyor şu sıralarda. Tüm dünya içiyor: Fransa, İtalya, Almanya, Amerika ve alkol tüketimi hızla artan Türkiye... Hoca’ya kalırsa bir bok bilmediğimizden içiyoruz biz. Bir bakıma ödüllüyoruz kendimizi. İyi, biraz daha içmeli bunun üstüne.

“Hasan, yarım olsun lütfen.”

İvedilikle yeni bir şişeyi açarken konuşmasını sürdürüyor Hoca.

“Yetmiş miydi, yetmiş bir miydi sürgün emri geldiğinde. Görülen lüzum üzerine, evet görülen lüzum üzerine Rize’ye atılmışlardı beni. Aylardan aralık, karı dersin karnı burnunda. Anasını satayım bastım istifayı. Hadi şerefine kaymakamım.”

“Şerefe,” diyor kaymakam. Kalın mat bardağı, (sözüm ona kadehi) ağzının alt çizgisine dek kaldırıyor. Bir an duraklayıp “Şerefe,” diye yineliyor.

“Sanırım ters bir gündeyiz,” diyor Hasan. Ötekilerle tokuşturmaya fırsat bulamadığı kadehini uzatarak

ilerde salkımsöğütlerin altında oturmakta olan üç kişiyi gösteriyor.

Camın ardında bol renkler ve devinimlerle içeri yansıyan görüntüye takılıyor Ayten. Birbirlerine sokulmuş iki erkekle bir kadın, kübik bir tablo gibi donup kalıyor kıyıda. Salkım söğüdün dalları düğüm atmış sanki, bira şişeleri ise çok uzun... Kadının boynundaki fular hemen o anda, kaçıp uzaklara gitmek istemişçesine ötelere uçuşuyor. Bir ara, uzun, yumuşak, ışıltılı bir saç kümesi oluyor kadın. Boynunu geriye atıp ağzını erkeğe uzatıyor. Rüzgâr hızla esiyor ve tüm sesler, tüm şekiller, kendi doğallıkları içinde asıl çizgilerini buluyorlar.

“Buranın pazarları böyledir,” diyor Hoca. “Genelev kadınları gelir en çok.” Gizleyemediği kızılığını gülümseyerek dağıtmaya çalışıyor yüzünden.

“Önce TÖS,” diyor Ayten, “sonra göl kıyısında gazino mu, lokanta mı neyse o işte. Nedir bu Hoca?”

“Yazık,” diye araya giriyor Hasan, “göl kıyılarında içsek de, düğün dernek kurup nutuk çeksek de, sahip çıkamıyoruz kendi topraklarımıza. En güzel yerlerdeki en büyük turistik kuruluşlar, asıl sahiplerine tepeden bakan yalnızlıkları içinde kendi cümbüşlerini yaşıyorlar.”

“Varımı yoğumu buraya yatırdım,” diyor Hoca. “Neler ummuştum işe başlarken... Ne yazık ki gördüğünüz bu insanlardan başka müşterim olmadı.”

“Ben hanıma söylüyorum, göl sana göre değil diyorum,” diye atılıyor kaymakam.

“Hı hı,” diyor Ayten, “eşinize göre değil göl. Size, bize, onlara göre.”

“Yoo,” diyor kaymakam, “rica ederim, kırk yılda bir de olsa bizleri onurlandıran, mutlandıran konuklarımızımsınız.” Açıklamasını yeterli bulmayarak konuşmasını sürdürüyor:

“En son üç yıl önce devlet tiyatrosundan bir oyun

izlemiştim, neydi adı anımsayamıyorum... Her şeyi unuttum zaten. Dehşetli sıkılıyorum burada. Dağlar gibi yığılmış dosyalar, Osmanlı'nın kasvetini hâlâ atamamış ahşap binalar, sanki boğuyor beni. Sokağa çıkıp top oynayan çocuklara karışmak geliyor içimden.”

“İşte şimdi şerefe,” diyor Ayten, “iyi bürokratin şerefine.” Kadının boynundaki mor benekli fular gelip gelip çarpıyor Ayten'in yüzüne. Kuşlar ürkek çığlıklar atarak ötüşüyorlar. Çatal ve kaşıklar tabağa değiyor sık sık, dışardaki topluluktan kahkahalar yükseliyor, bir tatlısu balığı sıcıyor kumda. İncecik bir ışık, iğne ucu gibi dalıyor Ayten'in yüreğini. Çiçekler ve ağaçlar ritmik bir sallantıyı yaşarken, uzaklardan kopup gelmiş bir ses, yabanıl bir çığlık gibi düşüyor salonun tam ortasına.

“Sinan!”

Sofradakilerin sorgu dolu bakışıyla irkiliyor. “Özür dilerim,” diyor. “Özür dilerim. Kalkıp boynunuza sarılabilir miyim? Sinan için, Sinan adına ağlaşabilir miyiz hep birlikte?”

Yanmakta olan yağın acı dumanı doluyor gözlerine. Kirpiklerini kırpıştırarak toparlanmaya çalışıyor, utanmasa ağlayacak. Uyuyan bir çocuk gibi şimdi göl. Durgun ve usul soluklu. Sular gibi kabarıyor Ayten'in yüreği, dayanamıyor, ilk damla usulca kayıyor yanğından.

“Yeter içme,” diye fısıldıyor Hasan.

“Daha çocuk o, uyutmasalar ne, kendiliğinden düşer başı omuzlarına. Daha çocuk o, çocuk işte, çocuk,” diye yineliyor Ayten.

“Evet, evet, ama ağlama.”

Yo, yo ağlamıyordu artık. Çoktan yerine oturmuş üzünçlerin oyuntularında geziniyor, sevmekle acı çek-

menin arasındaki hüznü duyumsuyordu yüzünü yıkan ılıkılıkta. Hayır, kesinlikle ağlamıyordu. Derinliklerinden kopup gelen bir sızıyla, taşlaşmış bir acıdan arınıyor, başını kollarına bırakıp oracıkta uyuma gibi rahat bir isteği yaşıyordu.

Yüzler ve sesler yaklaşıyor, yaklaşıyor, birbirine ulanıp büyüyerek pembe-beyaz çiçeklerini yeryüzüne döken düşsel bir elma ağacı oluşturuyordu. Sonra sözcükler. Ne denli gerçek olurlarsa olsunlar, o zamanki içeriklerini bir daha asla ele veremeyecek sözcükler dolanıyordu havada birer kuru yaprak gibi...

“Gitmeliyim mutlaka.”

“Kararın kesin mi?”

“Evet.”

“Peki ben?”

“Hemen evlenmemiz gerekmez değil mi?”

“Ah, tabii...”

“Ütümü yapıp söküğümü dikecek kadın olamazsın sen. Benimle harcama kendini Ayten.”

“Doğru, şiir yazıyorum ben.”

“Yalnız şiir mi?”

Erdal’ın yüzüne bakmıştı, uzak yüzüne. Çiçeklerini, oturdukları bankın üstüne üstüne salan elma ağacının dostluğuna sığınmıştı ister istemez. Uzun zamandır kafasını kurcalayan bir hesaplaşmayı yaşamıştı tek başına. İdeoloji, demiş durmuştu orda. Yürüyüşler, teksir makineleri, bildiriler, sigara dumanıyla uzatılan ıssız geceler, kentin uzak köşelerinde sokaklar, saçak altları, köprüler, merdivenler, hemen kurulan dostluklar, anında bırakılan alışkanlıklar, yolculuklar, bir daha hiç ama hiç karşılaşılmayacak biri ile el ele, geleceğin sonsuzluğunda durup bakışmalar. Kaybedilenler ama ille de kazanılanlar. Gidebilirsin Erdal, güle güle.

“Bırak elimi! Git ütünü yapıp söküğünü dikecek aptal bir karı bul kendine!”

Ardına bakmadan eve yöneliyor. Ardına bakmıyor

ama, elma ağaçlarının tüm çiçeklerini birer birer dök-
tüğünü biliyor. Erdal yok mu artık? Ezbere adımlarla
eve yöneliyor. Dolmuşa ne zaman binip nasıl indiğinin
ayrında değil. Peronların, garajların, rıhtımların ka-
labalıklar içinde kendini duyuran yalnızlığı şimdiden
oturmuş içine, ağlamamaya çalışıyor. Dudağının kıyı-
sında sigarasıyla bir bulup bir yitiriyor Erdal'ı. Kuşku-
suz zevkle ütülerdim giysilerini, zevkle hazırlardım ye-
meğini... Aptallık işte, aptallık. Acıya kesiyor tümnden.
Gözyaşına bulanana yüzünü şaşkınlıkla seyredenlere
aldırmadan eve girip, kimseye görünmeden odasına çı-
kıyor.

Yaşama denk bir doğallıkla sevmekmiş! Kime ne
anlatacağım şimdi. O çekip gidecek bense yapayalnız
kalacağım. Harcamazmış beni; sensiz daha fazla ne
olabilirim ki? Yalan söyledi, baştan beri yalan söyledi.
Tüm düşüncesi, zengin bir kadınla evlenip, yurtdışın-
da atölye açmak. Makine mühendisi Erdal Bey yaban-
cı sermaye ile el ele verip binliklerine binlik katacak. –
Toplumcu olduğunu savlar bir de, inançlarımızdan
ödün vere vere nereye varacağız?–

Kafası iyice karışmış, uyumaya çalışıyor. İlkbahar
ılıkığında bir türlü ısıtamadığı ayaklarını birbirine bi-
tiştirip, büzülüyor yatağın içinde. Uyuyamıyor. Kalkıp
perdeyi aralıyor. Erdal'ın dönmeyeceğini biliyor. Yine
de uzun uzun sokağa bakıyor. Pencere önündeki çiçek-
lere gecenin karanlığı çökmüş. Yağmur öncesinin ka-
palı havasında uyuyor Ankara. Ayten'in içi dolu, dop-
dolu. –Uzun, soluk kavakları, asfaltlanmış bayırları, ge-
lişigüzel yığılmış konutlarıyla sakin ve onurlu duruşu-
nu delice sevdiği kentinin bir bölümü olan Dikmen'i
seyrediyor camın ardında. Ya da bakınıyor yalnızca.–

Ark'a yeni bağlanmış bir su gibi coşkulu koşardım
ona. Yolumun üstündeki her şeyi yıkayıp arıtarak, bas-

tığım yerlere sevgimden izler bırakarak. Bitti mi gerçekten? Gözlerini sıkı sıkıya yumuyor Ayten. Bir kapı açılıp örtülüyor. Gece bekçisinin düdüğü yankılanıyor uzun ve keskin. Gerçekle yüz yüze geliyor: Erdal yok artık. Yok işte yok. Yatağına dönüyor umarsız. Dümdüz uzanıyor. Hayır bu gece uyku tutmayacak gözlerini. Doğrulup oturuyor yeniden. Yakından, çok yakından, gürültüler geliyor. Yoksa, yoksa?... Kulakları uğulduyor, delice çarpıyor yüreği. Yanan ampülün çiğ ışığıyla birlikte bir bebeğin çığlığı dolduruyor odayı. Gerçekle yüz yüze geldiği o andaki çılgılık bir daha bırakmamacasına yakalıyor Ayten'i. Yaşam, kendi yasalarıyla sürüp gitmekte.

“Uyanık mısın Ayten, Ayşe'nin bir oğlu oldu.”

Gözyaşları fışkırırçasına akıyor yüzüne. Annesine görünmemek için yorganın altına giriyor. Bir çılgılıkla gelen sevinç ve çabucak verilen karar: yarından tezi yok, gidip toplamalıyım Erdal'ın evindeki eşyalarımı. Diş fırçası, mendil, bir kitap, tarak, alınmış ama kullanılmamış bir ruj, ayna.

“Vitrin camında ikimizi gördüm Ayten, öyle güzel-dik ki!”

Hayır, anımsamalara yer yok artık. Konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı. Veda sözcükleri bile gereksiz.

Camı dövüp, toprağı kabartan, gökyüzünün tüm hüznünü su saydamlığında eriten yağmur, tane tane iniyor yüreğine. Acı çekmek, çözülmek yok. Her zamankinden daha dirençli olmalıyım.

Sabahın ilk ışıkları pencereye üşüşmüş. Ankara iyice sessiz. Sinan'ın sesi, yaşamı dolduran o çılgılık, dört dönüyor odada. Uykuya geçmeden önce, “Evlenmek, evet, ama aslolan sevmek,” diyor Ayten. “Yaşama denk bir doğallıkla sevmek.”

“Tamam,” diyor Hasan, “Seni anlıyorum Ayten.

ŞÜKRAN FARIMAZ

AŞK BU

ÖYKÜ

O nicedir burada, hemen yanıbaşımızdaydı Adnan. Kimimizin göğsünde, kimimizin omzunda, ama hepimizin birden elinin altındaydı. Ah Adnan, güherçileydi, ipekti, baharattı; dilimizde doksan dokuz ad, ağzımızda tat, hem gerçek hem seraptı. Aldamıyorduk da her dem, ter-ü taze haline; kokusuna, terine... yaka çiçeği, makam arabası, düğün pastasına kanyor, dalına konup sakyorduk bile, evi evimiz, yeri yerimiz, yurdu yurdumuzmuşçasma...

Daha önce *Bir Ağaç Bir Kadın* adlı öykü kitabını yayımladığımız **Şükran Farıma** yeni öykülerini bir araya getirdiği *Aşk Bu*'yla okurlarının karşısında. Her biri birbirinden çok farklı olan bu öykülerin ortak paydası inanılmaz bir incelikle örülerek kırılğan bir aynadan yansıtılmaları. Kişilerini ve olayları günlük yaşamdan alan Farıma, kusursuz bir Türkçeyle anlatıyor öykülerini. Daha önce Şükran Farıma'yı okumamış olanlar için *Aşk Bu*, kuşkusuz büyük keyif.

KAPAK RESMİ: ELIZABETH SHOEMAKER

ISBN 978-975-07-1095-7

9 789750 710957

<http://www.canyayinlari.com>